

KURENT

Izhaja 15. in 30. vsakega meseca.

Naročnina znaša letno 24 K, pol letno 12 K
ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“,
Marijin trg 8. — Rokopise sprejema ured-
ništvo „Kurenta“ Marijin trg št. 8.

Posamezna številka velja 1 krono.

Leto II.

V Ljubljani, dne 30. januarja 1919.

Št. 2.

„Zibelka slovenstva.“

Risal M. Gaspari.

Slovenija: „Ljubi stric, prosim, spodite vendar tega nerodneža iz moje zibelke!
Srbin: „Boga mi, ven iz zibelke!“

Serenada.

Črn oblak zakriva luno,
nem zadremal je čuvaj,
jaz kitaro brž čez rame,
in pod ljube okno zdaj.

In uberem plahe strune
in zapojem pesem vmes:
„O predraga, o preblaga,
o kraljica vseh nebes.

K meni naglo se podvigaj,
kakor struna trepetam,
ti daš meni, kar je tvoje,
jaz pa tebi, kar imam.“

Fantovska.

Vince v kozarcu smeje se,
dekle v naročju greje se,
greje se, ker je mrzla vsa,
ker me ne ljubi iz dna srca.

Moje dekle trmoglavka je,
moje dekle hinavka je,
za mojim hrbtom drugega ima,
z njim moje pošteno srce goljufa.

Dobro fantovsko je srce,
če bi ne dal Bog kaplje zlaté,
ne bi vjelo se v dolge lase,
v židano krilo in bele roke.

Ferdo Plemič:

Srce in pamet . . .

To se je dogodilo še v onih časih, ko je bila poezija še v časti in slavi, t. j. pred popolnim razvitkom takozvane železne dobe. Tedaj so se gospe med saboj pogovarjale še o romanu tega ali onega leposlovnega lista, ali v tem in onem podlistku. Danes je vse drugače. Danes se celo zaljubljeni na svojih samotnih potih ob mesečini pogovarjajo o krompirjevi ceni itd. Brrr! Bog nam pomagaj kmalu preko tega neokusnega časa.

Toraj v oni srečni dobi, me prime nekoč moj prijatelj in urednik Makuzelj za prvi gumb ob suknji, zavrti ga trikrat na levo, in ko vidi, da mu od te strani ne more do živega, ga zasuče štirikrat na desno in potem mi ga izroči — ker pošten je bil vedno moj prijatelj urednik — s pripombo:

„Čuj, blago za podlistek nam je pošlo, kaj ne? Torej, lahko bi nam pomagal za nekaj časa ti, kaj ne? Saj je tudi v tebi takorekoč kos leposlovnega umetnika, kaj ne? Torej napiši mi kaj daljšega, za dva, tri mesece, da se mi medtem nabere zopet kaj boljšega gradiva za podlistek, kaj ne?“

„Zakaj pa ne? Bo li kaj plačila?“

„Po razmerah, kaj ne? In — pač — to te prosim, nekaj zaljubljenega, koprnečega napiši, saj poznaš okus, kaj ne?“

„Dobro! Takoj danes zastavim svoje slavno pero in jutri imas že prvo poglavje.“

„Prav; potem pa sproti napišeš, kaj ne? — In da ne boš pozabil končati o pravem času, kaj ne?“ —

No in tako sem pričel pisati zaljubljen roman za prijateljev podlistek. To ni nič težavnega, tako reč se

opravi kaj lahko. Izbral sem si parček, a tako, da sta bila „on“ in „ona“ na najrazličnejši družabni in denarni stopnji, po značaju in temperamentu povsem različna, a ljubila sta se kljub in ravno radi tega, ker si nočeta priznati, se privlačujeta, odbijata itd., itd.

Stvar je šla kakor po loju. V prvi vrsti sem pazil, da je vsako poglavje imelo efekten konec in vsako tretje poglavje dramatično vsebino. Duše sem trgal s pravo naslodo in srca sem cefral s peklenkim veseljem.

Čez dva do tri tedne srečam zopet svojega prijatelja urednika Makuzlja, ki me prime za drugi gumb . . . Ne, tega veselja mu nisem več privoščil, posebno ker še moj prvi gumb ni bil prišit. Zato sem zavihtel suknjo z ono znano židovsko kretnjo navzad. In ker telovnika nisem nosil, je prišel moj prijatelj urednik ob moje gumb. Zato mi reče nejevoljno:

„Ti mi pišeš podlistek, kaj ne? No, dobro; do sedaj se ni nabralo še nič drugega pametnega, če izvzamem dve razpravi profesorja Petičarja o pravem naglasu besede: „zelò, zélo, zló,“ ter profesorja Sofronika razpravo, da smo Slovenci del arijskega plemena, kaj ne?“

„Seveda smo!“

„Nisem te vprašal, kaj ne?“

„Dozdevalo se mi je.“

„Torej vidiš, da se za podlistek ni nabralo nič poštenega, kaj ne? Tedaj le nadaljuj, samo zdi se mi, da si prekrut v svoji fabuli, kaj ne? Jaz sicer nisem bral tvojega podlistka, kaj ne?“

„Gotovo ne.“

„Torej vidiš, kaj ne? Moji bralei, osobito bralke

podlistka so pa zelo občutljivi, kaj ne? In ti jih nekoliko preveč natezaš, kaj ne?"

„Res ne bi vedel.“

„Jaz pa vem, ker sprejema uredništvo dopise v tem oziru, in to mi ni prijetno, da bi moral brati še take reči, kaj ne?“

„Gotovo! Taka pisma izroči le meni.“

„Tukaj jih imaš kar štiri, kaj ne?“

„Da štirje so.“

Stopim v bližnjo kavarno in preberem pisma.

Prvo se je glasilo:

Velecenjeni gospod urednik!

Ali se ne dozdeva tudi vam, da junakinja vašega sedanjega podlistka preveč trpi? Vplivajte tozadevno na pisatelja, ker človeško ni, da kdo žensko na ta način muči.

Z odličnimi itd. Ena v imenu več.

Drugo:

Slavno uredništvo!

Junak vašega sedanjega romana je surovina, falot, če se tudi ne zdi. To mu potrdim tudi pismeno jaz podpisana

Krescencija Kreševa.

Tretje:

Cenjeni gospod urednik!

Sramota je, da se pisateljem dovoljuje pa že prav vse. Kje ostajajo pa že tu pravice čitačevega in plačujočevega občinstva, ki to bere? Že iz policijsko zdravstvenega vidika bi moralo biti tiskanje takih romanov prepovedano. Med bralci je pač kaj lahko tudi kakšen, ki boleha na živcih, ali na srcu. Ena majhna kap bi krvoločnosti vašega romana ne bilo nobeno čudo. Če so odpustljivi taki romani, če izidejo celotno v knjigi; v enem dnevu in v eni noči je strah prestan. Ali ljudi takole v obrokih dan za dnem skozi tedne in mesece mučiti, kaj menite vi o tem?

Z odličnim itd. Vanda.

Četrto:

Gospod Novi list Dnevnik v

Ah vaš roman je grozno lep da, ga še konca učakat ne morem. In zato prosim vas če, bi Mi en malo že naprej izdali če, se Hortenzija in Alfred na zadnje poročita. In lepo zahvalim

Katica Pekovc,

kuharka pri gnadjivi gospej hauptman
Steiner-Stona, ulica

Torej vsaj eno priznanje. Takoj sem dični kuharici odgovoril:

Ljubeznjiva in dražestna gospodična!

Žal, da se junaka ne bosta dobila, ampak Alfred bo padel na bojnem polju pri Taškendu v Turkestanu; Hortenzija bo pa šla v samostan rudečevega križa in tam bo umrla na španski bolezni.

Je pač že tako na tem grešnem svetu, da kar se ljubi, usoda navadno razdre, kakor boste kot rahločutna dama gotovo vedeli.

Z odličnimi najpokornejši Novi list.

Za sedaj sem opravil in sem lahko svoja junaka še dalje mrcvaril skozi teden dni. Takrat srečam zopet prijatelja urednika Makuzlja, ki Suknjo sem takoj z židovsko kretnjo premaknil čimdalje bolj navzad. Prosim vas, klopčič sukanca stane danes 30 kron poleg drugih stroškov, sitnosti in nevarnosti. In reče mi prijatelj urednik:

„Ti mojih nasvetov ne vpoštevaš, kaj ne? Glede tvoje romana menim to, kaj ne?“

„Prosim te, umetnik hodi ono pot, ki mu jo kaže umetnost.“

„Ah kaj, umetnik in umetnost; saj vemo, kako je to, kaj ne? Ti pišeš, jaz imam pa sitnosti, kaj ne? Zopet kup pisem, prosim te, kaj ne?“

„Znamenje, da se ljudje zanimajo za roman.“

„Zanimajo, ali kako se zanimajo, je vprašanje, kaj ne?“

Slovenec!

Risal
Henrik Smrekar.

Tako vrača svojemu besnemu mučitelju!

Saj bi takoj prenehal s tvojim podlistkom, kaj ne? Ali še vedno se ni nič pametnega nabralo? Imam tu razpravo profesorja Siroslasta, dobra bi bila, če bi ne govorila o tehniki Prešernove pesmi: Žalostna, komu neznana je resnica, da jo ljubim kaj ne?“

„Res je žalostna.“

„Nisem te vprašal, kaj ne? Potem je nadebudna črtica mladega pisatelja Milozara ali Zaromila, kaj ne?“

„Ne bi vedel kako.“

„Nisem te vprašal, kaj ne? Cele vrste pomišljajev ima ta črtica, kaj ne? Kadar mi pride kaj pametnega na um, nadomestim pomišljaje s stvarno besedo, pa vse skupaj ponatisnem, kaj ne?“

„Prav!“

„Tedaj vzdrži še teden ali dva, ali prosim te bodi, bolj človeški, kaj ne? Saj drugače si dober fant, kaj ne? Tu imaš pisma; zanimala te bodo, kaj ne?“

„Seveda. Daj sem!“

Glasila so se pisma:

Prvo:

Velecenjeni g. urednik!

Če se junak in junakinja vašega romana končno ne poročita, odpovem naročnino na Vaš list.
N. N.

Drugo:

Prečastiti gospod Novi list v

Vaše pismo Me je zelo potolažilo. Škoda da, se Alfred in Hortenzija ne bosta poročila ali, res je da, je taka Usoda z ljubečimi srci. Prav pravite tudi Jaz sem to preizkusila. Ampak kriv je le Janez od 17. Reg. Felpost 314, l. Marsch, Feld in Sturm Komp. Pravzaprav tudi On ne ker, je dober fant, ampak tista hinavka licemerska od ene Tereze Počkarjeve ki, je služila pri majorju Turn-Torna in ga je vsega premotila namreč Janeza, ne majorja. Takrat sem trpela kakor vaša Hortenzija. Pa ni še vseh dni konec, o ne! Za tolažilne besede pa lepa hvala in prav komaj čakam kako, bo naprej.

Vaša pokorna

Katica Pekovc.

To je bilo vsaj pametno in zdravo dekle, s katerim bi se dalo pogajati. Odprem tretje parfemirano pismice. Grom in peklo, glasilo se je:

Slavnemu pisatelju romana „Srce in pamet“, velecenjenemu g. Ferdu Plemiču!

Gospod, vaš roman me je očaral in srčno rada bi vas osebno spoznala. Ako ne zamerite in hočete ustreči moji želji, pridite danes ob 8. uri zvečer v Trnovo ulico; ob oglu pri uri vas počakam. Sem visoka in stasita, oblečena bom sivo, klobuk bel. V znak spoznanja vtaknite si rudeč nagelj v gumbnico.

Z odličnimi itd.

Jadviga.

Torej „randevu“ po vseh pravilih. Zameriti? Nič! Za tako sem jaz vedno pripravljen. Zaljubila se bo tudi v človeka Visoka, stasita — to je moj ukus. Prav tako sem bil naslikal v romanu Hortenzijo. Torej se bo pričel resničen roman poleg izmišljenega.

Moj prijatelj urednik ima pač srečo s svojimi podlistki. In ukus ima dama prav moj, siva obleka, rudeč nagelj. No, to bo zanimivo znanje!

Zvečer se odpravim z nekoliko razigranim srcem v Trnovo ulico. Točno osma ura je bila, ker v takih zadevah je točnost kavalirstvo. Po ulici ni bilo preveč ljudi, in mrak se je že delal.

In pogledam tjakaj na ogel, kjer je stala ura, da vidim, če stoji moj ideal mogoče že tam. Grom in strela, stal je, ali v pomnoženi izdaji. Niso bile ravno vse visoke in stasite, bilo je tudi nekaj suhih, debelih in drobnih vmes. Kar cel ducat. In kar je bilo najbolj čudovito, vse so imele stare dežnike v roki, dasi na lepem večernem nebu ni bilo oblčka, in ozirale so se z ostrimi pogledi naokolo.

Jaz, ki pri rojstvu nisem padel na teme, ter imam, tudi če nisem storil nič hudega, vedno jako razvito slabo vest, sem takoj zavohal, kaj vse to pomeni in komu je namenjeno. Ali predno je moja roka že iztrgala iz gumbnice izdajalski rdeč nagelj, so me že spoznale.

„Tam je! Ta je, rudeč nagelj ima! Le po njem, po krvoločniku, ki zaničuje ženske in jih trpinči po romanih!“ Tak in sličen vrišč se je dvignil v splošno začudenje drugih mirnih meščanov. A dvignili so se tudi dežniki, in ves razjarjen trop se je pomaknil proti meni. Jaz pa sem takoj skrajšal svojo fronto ter se pričel z urnimi petami pregrupirati po ulici navzdol. Divji roj pa za mano, v kolikor se ni zapel v krila in ni zavzel etapnih pozicij. Ker me pa dosegati niso mogle, so pričeli frčati kmalu zrakoplovi za menoj v obliki starih dežnikov, ki so, kakor po navadi, tudi tu zadevali le nedolžne. Isti hip sem pa zavzel jaz že pripravljene pozicije v objemu debelega redarja, ki me je srčno pretisnil, kakor bi me že sto let ne bil videl, kar je bilo tudi res. Divji roj mojih preganjalk obsuje sedaj naju ter prične kričati — na redarja, dasi mož ni bil na vsem nič kriv. Zato me je aretiral in odvedel kratkomalo na stražnico. Tam smo se videli oko v oko jaz, moje preganjalke, redar, policijski komisar, neki gospod s preluknjanim cilindrom, neki delavec s krvavečim nosom, nek vratar kot razljučen zastopnik treh pobitih šip, neka žena z razbitim loncem mleka in neka stara gospa s pohojenim pinčem. Čemu je poslednjih pet prišlo z nami, res ne vem.

Gospod komisar je ostro pogledal preko sopeče in jadikujoče množice ter tiho vzdihnil, da je preveč dela za slabo plačanega uradnika, ter je uvaževal, jeli ne kaže poklicati vojaške pomoči. Spak je počastil mene najprvo z besedo, ki je donela sicer osorno, ali jaz mu to odpuščam:

„Vi se kličete?“

„F. K.“

„Ni res, ni res! Rudeč nagelj ima v gumbnici!“ je kričal razjarjen roj. Ali g. komisar je zopet ostro pogledal ter dejal:

„To bomo videli potem, to z rudečim nageljem. Imate li papirje?“

„Prosim!“ in ponudim g. komisarju kup vojaških listin, potni pas, izkaznico za kadilce, neki nalog okrajne sodnije, pobotnico o vplačani članarini C. M. družbe in Jadvigino pisemce. Več nisem imel v žepu, ali obljubil sem prinesiti še dvakrat toliko, če treba. Gospod komisar prime za listine ter mi najprej vrne z diskretnim nasmehom dehteče pisemce, ki ga ni hotel prebrati. Nato se temeljito poglobi v moje listine in pravi:

„Popolnoma v redu, tu ni najmanjšega dvoma! Teda gospde, ta gospod je res F. K. in nič drugače. Kar pa nagelja tiče, to bomo kmalu imeli“, in obrnivši se do mene se zadere nad mano:

„Vi ste torej ta nagelj ukradli?“

Ali v očeh mu je bilo brati, da mož niti od daleč ne verjame, da bi bil jaz sposoben takega vnebovpijočega zločina.

„Jaz nisem ničesar ukradel!“ pravim odločno, „Sploh ne vem, kaj imajo gospe z menoj. Jaz sem

nagelj kupil pred četrť ure pri cvetličarici tu doli ob oglu, in nosim ga, ker sem socialista.“

Konec! Z mano se ni dalo nič več opraviťi, in g. komisar mi vrne listine in milostno odpusti. Potem je sledila razprava radi preluknjaneć cilindra, krvavećega nosu, treh razbitih šip, unićeneć lonca mleka in umirajoćega pinća. Vse to pa so dame opravile kar same brez mene.

Nisem tako nameraval, ali že drugeća dne je v podlistku Alfred res padel na bojnem polju pri Taškendu v Turkestanu; Hortenzijo pa sem poslal v samostan rudećega krića, kjer je umrla toćno na španski bolećni.

Dva dni nato je v podlistku že izšla razprava profesorja Petićarja o pravem naglasu in izreki besede „zeló, zélo, zló“, ki je razburjene duhove takoj pomirila.

Ljubljanske ceste.

Risal Henrik Smrekar.

V februarju.

Nesramna lać je trditev, da je župan dr. Tavćar brezverec! Narobe! On je resnićni ć globoko veren, saj se celo ljubljanskim cestam pozna, da je v boćjo voljo vdan.

Dnevna vest.

Zadnjić sta iz neke blaznice v Berlinu ušla dva norca. Vse iskanje brezuspešno. Nikjer ju niso dobili. Neki dan pa vćklikneta na cesti: „Ćivel Viljem!“ In glej, takoj so ju imeli!

Pojasnilo leta 2000.

Janez: (ko zagleda v muzeju star top) „Ti, Jaka, kaj pa je to?“

Jaka: „Veš s to cevjo so v starih ćasih ljudi pošiljali na oni svet!“

— Koliko stane tole stanovanje?

= 2000 goldinarjev.

— Pa je tudi hlev zraven?

= Hlev? Zakaj?

— No, za osla, ki bi plaćal za stanovanje to svoto!

Akustićna prevara.

Diurnist Lakota: Dobro jutro, gospod ravnatelj!

Ravnatelj: Tisoć milijonov bomb in granat, kako se predrznete privedi v urad prešića?

Diurnist Lakota: Prešića? Prosim, gospod ravnatelj, saj ni hobe-nega!

Ravnatelj: He, kaj pa tako kruli?

Diurnist Lakota: Ah, oprostite — to je moj ćelodec.

Kmečka pesem.

Jaz sem si kupil postelj poročno,
zibel že kupil sem pisano,
znotraj belo, zunaj zeleno,
z rožami rdeče orisano.

Prišla je zima, prišla je nesreča,
dekle se je izneverilo —
jaz grem v šumo, v šumi samotni
naj bi srce se pomirilo.

Ali srce kot dete je bolno,
joče in stoče kot veter v jesen,
kaj bom s posteljo jaz zdaj poročno,
kaj bom z zibelko fant zapuščen?

V postelji svoji poročni preplakal
vse bom dolge zimske noči,
v zibel bom zibati srce položil,
da mi v tej žalosti težki zaspi,

Zima do takrak že bo končana,
sveti nam Juri privede pomlad,
rože za trakom, glasno vriskaje,
novo nevesto si pojdem iskat.

S ceste.

A: Hej, duša, kako se ti godi? Dolgo, dolgo se
že nisva videla!

B: Hvala, kakor ljubljanski narodni vladi.

A: Nehaj, nehaj!

B: Od samega dela ničesar pametnega ne storim.

Dokaz.

Tožnik: Denar mi je ukradel hlapec Kotar,
nihče drugi.

Sodnik: Imate priče ali dokaze? Na kaj opirate
svojo trditev?

Tožnik: Saj je bil še tri tedne po 29. oktobru
pri narodni straži, ali ni to dovolj?!

Črno - rumeni.

A. Kaj pravite k temu, da bodo v nemški Avstriji
ohranili staro črno rumeno zastavo?

B. Jaz mislim, da imajo popolnoma prav: plačevali
bodo, da bodo vsi črni in potem bodo vsi rumeni
od jeze.

Nemčur.

To nemčur je iz Korotana!
Glejte jeznega purana,
kak ošabno se drži
in kriči: »Wir fallen nie.«

Če se več jih skupaj zbere,
vsak se na vse grlo dere,
da razlega se: »Heil! Hoch!«
Slišite: »Wir leben noch.«

Tega pa ne pripoznajo,
da sami se goljufajo,
krik le vzbuja jim pogum.
»Hinunter mit den Slawentum.«

Kadar pa je treba teči,
krofi so jim vedno večji,
enkrat pride čas, ko, oh,
reklo se bo: »Hände hoch!«

Čudno bodo se držali,
kadar bomo mi jemali
kos za kosom, dan na dan,
naš slovenski Korotan.

Kurent pesem bo prepeval,
in po svetu razodeval,
da zdaj sije jasen dan
na slovenski Korotan.

Saj res.

Zorka: Mama, kupi mi punčko!

Mama: I, kaj boš z njo, saj je ta še dobra!

Zorka: Zakaj ti je papa kupil Milico, saj sem
tudi jaz še dobra!

Priloga Kurentu.

Leto II.

V Ljubljani, dne 30. januarja 1919

Štev. 2.

Dovtipi iz svetovne vojne.

Humoristični listi povsod odpirajo svoje predale dovtipom iz svetovne vojne. Med našimi sedanjimi in bivšimi vojaki in med občinstvom je gotovo še mnogo smešnic, ki so ostale iz onih težkih žalostnih časov. Priporočamo se zanje vsem znancem in neznancem.

Kurent.

Nove knjige.

„Božanska komedija“ ali „Poslednja seja avstrijske državne zbornice“.

„Odiseja“ ali „Blodnje Viljema Največjega“.

„Knjiga o lepem vedenju“, popolnoma predelana in popravljena izdaja znamenitega dela predsednika Wilsona.

„V najtemnejšem delu sveta“ ali „Potovanje po Avstroogrski“.

„Sreča v nesreči“ ali „Viljem nori“.

„V deželi svobode“ ali „Italijanska okupacija Jugoslavije“.

Pri žigosanju bankovcev.

Neki berač je prinesel v urad žigosat svoje bankovce in jih je bilo nekaj nad 20.000 K. Župan se je temu čudil in je zmajeval z glavo.

„To je dokaz, kako se vam dobro godi.“

Berač: O ne, to je dokaz, koliko je svoboda vredna.“

Prodám že sedaj po nizki ceni svoj delež, ki mi bo pripadel pri razdelitvi nemških fidejkomisnih veleposestev oziroma **zamenjam** za kako hišo v Ljubljani, ker si ne morem najti primerne stanovanja.

Jaka Nečakarad
na Planem št. 1.

Vizitke

priporoča Zvezna tiskarna
Ljubljana, Stari trg 19.

ČEVLJE

vseh vrst in kakovosti
do najfinejše izvršbe

priporoča tvrdka

== **I. BLAS** ==

trgovina s čevlji,

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 16

(v neposredni bližini hotela Union in sodne palače).

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, sporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

== računske zaključke ==

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje okusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruge, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Iz zvezka študenta Pivca.

Kaj študiral naj bi in pomnoževal duševni proletarijat? Nikakor!

Bogat stric je več vreden, nego šest profesorjev — narodnega gospodarstva.

V Trstu ustanove — kakor pravijo — kitajsko vseučilišče. Meni je prav; znal bom ravno toliko, ko sedaj in krčme so tudi tamkaj.

Iz boljše družbe.

„Ah, Karlina, danes ste tako redkobesedna! Po-
vejte mi vsaj eno, eno prijetno besedo.“

— „Glavni dobitek!“

M. Mihelič, Ljubljana
Šelenburgova ulica.

Trgovina s ščetinarskimi
izdelki, galanterijo in
parfimerijo.

Drogerija

I. C. Kotar

Ljubljana

Wolfova ulica št. 3.

Fotomanufaktura

BALKAN trgovska, špedicijska in
komisijska deln. družba

Podružnica v Ljubljani. — Akcijska glavica K 1.500.000.

Špedicija vsakega blaga. — Vskladiščenje. — Za-
carinanja. — Reekspedicija. — Prevažanje pohištva.

Lastnica I. ljubljanskega skladišča

KRISPER & TOMAŽIČ

Direktna zveza s progo južne železnice. - Tel. št. 100.

Gospodarska zveza
centrala za skupni nakup in prodajo v Ljubljani
registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedeljskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in reporeznic, brzoparilnikov,
plugov, bran, čistilnikov itd.

Prodaja:
umetnih gnojil, kolonijalnega in specerijskega blaga ter poljskih
pridelkov.

Zaloga:
travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:
pristnega domačega in gorskega vina, žganja itd.

**Lastna izdelovalnica in prekaževalnica klobas. — Lastna
zeljarna.**

JADRANSKA BANKA
Podružnica Ljubljana.

Delniška glavica: K 30.000.000. Rezerve: okrog K 10.000.000.

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metković, Opatija,
Spljet, Šibenik, Zader. Ekspozitura Kranj.

SPREJEMA: Vloge na knjižice, na tekoči in žiro račun proti najugodnejšemu
obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne papirje itd.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

DAJE PREDUJME: Na vrednostne papirje in na blago ležeče v javnih skla-
diščih.

DAJE trgovske kredite pod najugodnejšimi pogoji.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzjavni naslov: JADRANSKA.

Telefon šte. 257.

**Ljubljanska kreditna
banka.**

Delniška glavica: K 15.000.000.—.

Rezervni fondi: nad K 4.000.000.—.

CENTRALA:

Ljubljana, Stritarjeva ulica št. 2.

PODRUŽNICE: Split, Celovec, Trst,
Sarajevo, Gorica, Celje, Maribor.

Vloge na knjižice obrestuje po 3 0/0.

— Vloge na tekoči račun obrestuje po
dogovoru. — Posreduje nakup in pro-
dajo vrednostnih papirjev in izvršuje
borzna naročila najtočneje. — Daje
predujme na vrednostne papirje in
blago. Eskontuje in vnovčuje menice.
— Dovoljuje vsakovrstne kredite. —

Poslovno mesto avstrijske razredne loterije.

A.: „Ali je res, da sta Viljem in Karl ves svet v kozji rok nagnala?“

B.: „Seveda je res; saj sta toliko dolgov narinila, da zdaj nihče ne ve ne naprej ne nazaj.“

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
== PISEMSKI PAPIR ==
== ŠOLSKE POTREBŠČINE ==
MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Premier magasin spécial de
gants et de parfums.

O. Bračko, Ljubljana
DUNAJSKA CESTA 12.

Feliks Potočnik

Šelenburgova ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Istotam se obračajo in moderni-
zirajo obleke za dame in gospode
:: po najnovejši modi. ::

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Vsakovrstne slamnike

za gospe, deklice, dečke in gospode, od pri-
prostih do najfinejših, priporoča gospodom
trgovcem in slav. občinstvu za obila naročila.

Fran Cerar tovarna slamnikov v Stobu,
pošta Domžale pri Ljubljani.

Cene kakor temu času primerno nizke. Postrežba točna.

Industrija za razsvetljavo

društvo z. o. z.

Maribor ob Dravi,
Gosposka ulica št. 5.

Električne naprave za razsvetljavo, za mline,
žage in druge kraje.

Električni motorji, električni gladilniki, električne
žepne svetilke.

Stjepan Radić.

Takšen mož je Radić Stipa;
da kjerkoli se potipa,
gleda ven en kos programa —
vse vkup pa je prazna slama.

A. Kaj praviš, kakšno podjetje bi se mi v Berlinu najbolj izplačalo?

B. Veš kaj, otvori prodajo s črno barvo za lase.
Tam bodo zdaj od skrbi vsi sive lase dobili.

Rudolf Kokalj Ljubljana

priporoča svojo veletrgovino z vinom,
trgovino z mešanim blagom in izdelovalnico
žganja in likerjev. — Samoprodaja
likerjev „Florijan“ na debelo za
Kranjsko, Koroško in Štajersko.

Priporočamo edino slovensko tvrdko

Jos. Petelinc v Ljubljani
Sv. Petra nasip št. 7.

za vodo 3. hiša levo, za šivalne stroje in njih posamezne
dele, olje in igle. — Potrebščine za šivilje in krojače, kakor
tudi družega galanterijskega blaga. — Šivalni stroji vseh
sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi.
Večletno jamstvo!

DROGERIJA : FOTO-MANUFAKTURA
„ADRIJA“ B. ČVANČARA, Ljubljana
Šelenburgova ulica št. 5.

Največja zaloga fotografskih potrebščin in aparatov
ter toaletnih predmetov.

Čevlji tovarne

Peter Kozina & Ko.

iz najfinejšega ševro, boks in lakovega usnja z us-
njatimi podplati se dobe po dnevnih cenah.

Trpežni zimski iz fine teletine z gumijastimi
podplati po

K 85.— za moške, K 73.— za ženske.

V zalogi Ljubljana Breg.

Suhe slive,

zdrave, zadnje letine nudi v večjih
in manjših količinah z prostim iz-
vozom

Banka in menjalnica

Brdarić i drug v Brodu n/S.

Brzjavci: Bankario - Savebrod.

Alfonz Breznik

učitelj Glasbene Matice in
zapriseženi izvedenec de-
želnega sodišča.

Največja in najposobnejša tvrdka
ter izposojevalnica klavirjev, pia-
ninov in harmonijev.

Velikanska zaloga
vseh glasbil, muzikalij in strun.

Ljubljana, Kongresni trg št. 15.

Izvrševanje nasproti nunske cerkve.
:: Popravila in uglaševanja strokovnjaška in cena. ::

I. in največja jugoslovanska tovarna za
barvanje, kemično čiščenje, pranje in
svetlo-likanje perila.

Barva vedno vsako-
vrstno blago,

čisti obleke,

pere vsakovrstno perilo
in hodi brezplačno
na dom iskat,

svetlo lika
ovratnike, zapestnice, srajce.

Jos. Reich

Tovarna: Poljanski nasip št. 4.

Podružnica: Šelenburgova ul. 4.

Poštna naročila se točno izvršujejo.

Nujna dela se takoj izvršujejo.

Pokorni sluga.

Polkovnik pokliče svojega sluga, ki je bil Italijan, in se je zato imenoval „Žiži“.

Polkovnik: Žiži! Prinesi mi serviet št. 3.

Žiži: Takoj gošpod!

(Salutira in oddide; vrnivši se javi:)

Pokorno javim gošpod polkovnik, ga nimam tištega serviet št. 3.

Polkovnik: Kako to, da ne?

Žiži: Korpo di bako, ga nimamo sploh servieta pri kiš! —

Polkovnik: Ako imam obisk, ne reci, da nimamo servieta pri hiši, to je zamé sramotno, — ti moraš v tem slučaju javiti, da je serviet št. 3 slučajno v perilu. —

Žiži: Dobro gospod, ga bom taku reku!

Polkovnik: Žiži! prinesi mi kos sira.

Žiži: Prešto, prešto gospod, takoj prinesem!

(Odide. Nazaj prišedši javi:)

Ma gošpod polkovnik, pokorno javim, da nimam tištega šer.

Polkovnik: Zakaj pa ne?

Žiži: Oštja malora, tištega šer šmo dal na komando šinjorine v perilo.

Polkovnik: Bedasti tepec, saj smo mi prej o servietu govorili, ne pa o siru; — ako ni sira pri hiši, reci, da si ga dejal na polico in so ga črvi požrli.

Žiži: Ben! gospod polkovnik, ga bom glik taku reku.

Polkovnik: Žiži! prinesi mi eno buteljko vina.

Žiži: Alora, takoj gošpod prinesem.

(Odide. Vrnivši se javi:)

Šinor majore, prego per dio, ga nima tištega flaška viná.

Polkovnik: Zakaj ne?

Žiži: O! per Dio, ma sem ga djál tisto flaš de vino na polico in so ga péršel črva in so ga požerl.

Polkovnik: Butec vseh buteljnov, saj smo prej vendar govorili o siru, ne pa o vinu; ako ni flaške vina doma pri hiši, moraš javiti, — da je bila flaška preveč zamašena in je eksplodirala.

Žiži: Dobro, dobro gošpod kapitan; glik taku ga bom reku.

Polkovnik: Žiži! veš kaj ti si neroden, tebe ne morem dalje za postrežbo rabiti, pokliči mi služkinjo Reziko.

Žiži: Prav precej gošpod.

(Odide. Vrnivši se javi:)

Per dio maledeto, gošpod pokorno javim, ga nimam tištega Reška doma.

Polkovnik: Zakaj vendar ne?

Žiži: Alora, gospodična Reška je bila preveč zamašena in je eksplodirala. —

Polkovnik: Tepec neumni, mi smo preje govorili o vinu ne pa o Reziki, ako ni Rezike doma, moraš reči: „Rezika se je lepo belo oblekla in se je šla sprehajat.“

Žiži: Tako, tako ga bom reku, gošpod.

Polkovnik: Žiži! zdaj mi pa pripelji mojega konja.

Žiži: Bravo, bravissimo gošpod polkovnik, precej ga perpeljem.

(Odide. Vrnivši se pokorno javi:)

Oštja benedeto, gospod polkovnik, prav pokorno javim, da ga nimam tištega konj doma.

Polkovnik: Zakaj vendar ne?

Žiži: Ma šem ga iškal našega konj, e dopo, šinor. še ga je lepo belo oblekla in se je šla sprehajat.

Polkovnik: Ti si vendar general osel, saj smo vendar preje o Reziki govorili, ne pa o konju, ako ni konja doma, porečeš, — prišel je en poročnik, je konja zajahal in jo odkuril proti Tivoli.

Žiži: O bravissimo, šinjore kapitane, glik tako ga bom reku.

Polkovnik! Žiži! Zgubi se kamor hočeš in pokliči mi prej mojo gospo, naj pride k meni takoj.

Žiži: Ben, ben, bom precej poklical.

(Odide in vrnivši se poroča:)

Gošpod, gošpod polkovnik, o per Dio šanto, ta ga je špas! Vaša gošpa ga nima doma.

Polkovnik: Zakaj ne?

Žiži: Corpo di bako, peršu je tišt gospod poročnik, je zajahal tištega vašo gošpo in je hitro odjahal ž njo proti Tivoli...

Bojna sreča.

Na vzhodu je šlo solnce gor, na zapadu pa — dol.

Čuden slučaj.

Glasom napovedi stoletne pratike mrkne solnce dne 31. maja 1919. natančno ob 12 uri, 43 min., 16 1/2 sek. Pratika pripominja, da se bo ta astronomski pojav najlepše opazoval — ob Renu.

Pri pouku o psihologiji.

Profesor: Ali vpliva volja tudi na domišljijo?

Prvi dijak: Volja vpliva tudi na domišljijo, kajti vse si lahko predstavljamo, če si le hočemo.

Drugi dijak: Vsega si ne moremo predstavljati, kakor hočemo, n. pr. Viljema Hohenzollernca kot svetnika, Karla Habsburgovca kot abstinenta, dr. Ivana Šusteršiča kot Jugoslovana.

Najdena pipa.

Po blatni, razvoženi in razhojeni cesti je korakal kmet Štefek. Okresane in oškropljene so bile njegove hlače, in žalostna je bila vsa postava, ki se je lena pomikala proti vasi. Skesan je bil obraz, upadla lica, in oči so gledale z bridkim očitanjem na megleno nebo.

Pa zakaj je bil kmet Štefek skesan in bridko razočaran, bo vprašal usmiljeni bralec. Ker je bil lačen, ker je šel iz mlina, praznih rok in praznega hrbta, ker preklicani mlinar spod klanca še ni semlel njegovega žita in je njegov meh ostal še nedotaknjen v kotu.

Risal M. Gaspari.

A. Smodej.

Gre, gre kmet Štefek in ko se tako prestopa malo marno in slabe volje, se mu nenadoma zablešče oči.

„Ha,“ krikne, „ha, kaj pa je to? Ali nisem nekaj našel, Bog bodi zahvaljen!“

Varno in pazljivo se je priklonil in v suhih prstih mu je ostala okrogla reč s tenko cevko.

„Ha, pipa! Je že res, to je pipa! In še celo okovana je, z žeblički je okovana, prav lepa pipica je to! Kakšna sreča! Samo —“

Takrat se mu je pripeljal nasproti na gnojnem vozu kmet Bilban in je zavpil:

„Uh, Štefek, kaj pa si našel? Pa saj ne kurjega parklja, tistega —“

„Pipo, poglej, kakšno pipo sem našel! Ha-ha!“

Smejal se Štefek, in svetila so se mu lica in ves je trepetal od sreče in veselja.

„I, hudimana, Štefek! Čemu ti bo pipa! Saj ne kadiš, še svoj živi dan nisi kadil. Daj jo meni!“

„He he! Tebi naj jo dam? Takšno lepo pipo! O tega pa že ne!“

„Zakaj bi je mi pa ne dal? Saj ne znaš kaditi!“ Tudi Bilban se je zasmel in je gledal veselo srečnega soseda.

„Hudimar, kdo pravi, da ne znam kaditi! Če nisem kadil, pa bom kadil, pipe ti pa ne dam, že zato ti je ne dam, ker si mi nevoščljiv, ti zgagar!“

„Ti, daj jo rajši meni, Štefek! Moja nekam nerada vleče, tale je pa videti skoraj nova. Kar lepa je, hudimarja. No, daj mi jo, ti bom pa kaj postoril za to. Ali ti pa posodim brano, ali pa sejalnico —“

„Kaj boš ti meni posojal, zgagar, uh saj te poznam! Okral bi me rad, okral, ti si pravi rokavar. Pa me ne boš, nak! Veš, pipica pa je moja, in če prav ne kadim, pa bom drugi teden, in še v nedeljo kupim tobaka, prav gotovo, in bom kadil, če se na glavo postaviš!“

„Hudimar, pa kadi saj ti ne branim. Samo kaj bo rekla tvoja stara. Ha-ha, saj še veš —“

„Ti, ti, sebe glej, no, že prav! Vidiš, sem ti že mislil dati pipo, zdaj ti je pa ravno ne dam, ker me dražiš.“

„E, Štefek, nikar se ne jezi, saj sva prijatelja. Kar zvečer pridi k meni, saj praviš, da nimaš tobaka. Saj res, bomo zakadili tvojo pipo.“

„A Bilban, ali res, ali se delaš norca? Saj res. stori mi to dobroto, stori! Tobaka mi boš posodil. Kaj mi bo sicer pipa brez tobaka?“

„Moja roka,“ je dejal Bilban. Veselo je kimal Štefku, ki je bil še ves razburjen od nenadejane sreče. „Pokaži mi pipo, pokaži!“

„Pokažem ti jo že, ampak pipa je moja.“

„Seveda je tvoja, samo pogledam jo —“

„Na, le poglej malo, pa boš dal koj nazaj!“

„Pipa je zares lepa, le meni se zdi, da jo je izgubila kakšna čarovnica,“ je rekel Bilban in ogledoval pipo. „Jaz bi še kadil ne iz nje. Sinoči v tistem viharju jo je izgubila.“

„O, Bilban! Te že poznam, nevoščljiv si mi, pa ne boš. Kar nazaj jo daj, ti si zgagar, pa bi mi jo rad priskutil.“

„Na, tu je, le vzemi jo, le kadi jo, ampak čarovnica je tudi že kadila iz nje.“

„Naj je kadila, pa ti ne boš kadil zato, veš, Bilban!“

„Saj prideš zvečer k meni? Imam tobaka poln mehur. Le pridi, boš poskusil! In nič se ne boj, tudi moja pipa še dobro vleče.“

„Bilban, pridem že, ampak kadil bom sam.“

„Ti kar pridi,“ je velel Bilban in pognal vola in se bahavo odpeljal v gnojnem košu.

„Ha-ha, ti Štefek presneti! Boš le videl zvečer, če ni izgubila čarovnica tisto pipo, ki jo imaš,“ se je ucuzel.

„Je že res, ta le pipica ni karsibodi, je mislil Štefek, ko se je bližal svoji bajti. „Rad bi videl, kaj bo rekla moja stara.“

Na moč se je podvizal in že pred pragom je zaklical:

„Stara, pipo sem našel.“

„Kaj si našel, rogovila? Kje imaš pa meh?“ je vprašala Štefeška nevoljno.

Kaj meh, kaj bo meh! Pipo sem našel, poglej, kakšno pipo!“

„No, potem je pa dobro,“ je dejala Štefečka.

„Torej pa kar iz pipe zamesi pogačo!“

Štefek je ni poslušal.

*

„He, ti kovač Luka, ali si doma, suša? je poklical Bilban svojega prijatelja, ko je privozil pred kovačnico.“

„Ali naj ti vola podkujem?“ se je oglasil kovač in stopil predenj okajenega obraza i črnih obrvi.

„Ne, ne, danes bomo podkovali žabo.“

Zakrohotal se je, in ko mu je razložil Bilban svojo stvar, se je smejal tudi kovač.

Usmiljeni bralc gotovo s strahom pričakuje neznanih prihodnjih reči in tudi mi bi radi posvarili ubogega Štefka, naj se varuje svojih prijateljev. Ali

moč usode je strahovita, in kdor se je izgubil v njeno naročje, tega zdrobi.

Sicer pa Štefek tudi ne utegne misliti in gledati stvari, ki imajo priti, ker sedi pri večerji. Ampak mudi se mu, in komaj se je nesrečnik pokrižal, je potipal v žep, kje je pipa, ni ne da bi pozdravil svojo Štefečko, je odšel pod črno nebo. In vidiš! Ali ga ne čaka Bilban pred hišo?

„O, stoj, Štefek! Kar k meni! Ali imaš pipo! Daj sem pipo, da ti jo nabašem! Veš, to je poglavitna stvar, kako se to stori!“

„Ampak — kadil bom pa jaz,“ se je Štefek oblastno potegnil za svojo stvar. „Ti mi le posodi tobaka, drugo pa že sam opravi.“

„Uh, Štefek, Le pipo mi daj! Da vidiš, kako se taki stvari streže.“

„Pa daj, ampak kadil bom sam!“

„Veš, saj Ti povem, iz te pipe je že kadila čarovnica“, je govoril Bilban in basal pipo.

„Že prav, ampak kadil bom sam,“ je govoril Štefek in požiral sline.

In sedaj usmiljeni bralec, je kmet Bilban podal pipo nič hudega slutecemu Štefku. In mu jo je prižgal in se smejal:

„Ti le dobro potegni, ampak zapomni si, da sem te opominjal: „Iz te pipe kadi čarovnica.“

„Ha-ha,“ se je režal Štefek. „Nimaš prav! Iz te pipe kadim jaz, pa ne čarovnica, ker tista si s hudičevim repom trebuh maže.“

Komaj je izpregovoril Štefek te bogokletne besede, ko završi, zaprasketa, zašumi, zatuli in puhne in buhne in počí in skoči dim in plamen in smrad po žveplu in smodniku Štefku v obraz. In mu opali brado in obrvi, in bi mu zažgalo tudi brke in lase, ko bi jih imel.

„Ha, čarovnica me je,“ je planil prestrašeni Štefek in vrgel pipo v kot in zbežal iz hiše.

„Je že res, čarovnica te je,“ se je zasmejal Bilban. Pobral je pipo in jo nabasal. Seveda brez smodnika.

Dragi Kurent!

Skoro že neverjetnih stvari nam je naš Joža v Gradcu pripovedoval iz svojih lovskih doživljajev, toda to, kar se je glasom „Ivkove slave“ Stevana Sremca („Humoristička knjižica“, Zagreb 1918.) pripetilo njegovemu junaku kujundžiji Kalči me je vendar nekoliko iznenadilo. Ni bilo namreč dovolj, da je Kalča imel psa Čapa, katerega slava je prodrla do ušes samega kralja in se je ta osebno potrudil v njegovo kolibo ter povabil radi Čapa še Kalčo na lov; tudi ni bilo dovolj, da sta se gospodar in pes tam tako obnesla,

da je kralj nazaj grede iz samega občudovanja vzel Kalčo na svojo desno stran, — vrhunec zadoščenja je Kalča doživel, ko se je po vzgledu svojega vzvišene gospoda tudi kraljev pes spoštljivo umaknil Čapu na levo stran...

Driš.—

Kaj dela Viljem?

Bivši nemški cesar na svojem begu rad čita časopise, da vidi, kaj se godi po svetu. Ko je zadnjič pregledoval oni del lista, kjer je stalo zapisano: „Pogrešajo se“ — je vzkliknil: „O jej, ko bi bil jaz med njimi!...“

Kurent v gledališču.

Tudi Kurent hodi rad v gledališče
in pozorno motri vse iz viška,
kdaj se porodi iz gore miška,
in še na nji vse dlačice preišče.

Slednjič prišla zaželjena
k nam prodana je nevesta,
bolj jo kot dozdej ljubimo,
da nam bo ostala zvesta.

Lep ljubezni je duet,
mojsterski je bil sekstet,
ali mladi naš balet
najmočnejši je magnet.

Tudi Špicer je pripeljal
Tončka svojega v gledališče —
vsakdo ga lahko pohvali,
kdor umetnosti ne išče.

Bratini je zopet enkrat
sreča bila mila
saj ga kritika je
— pohvalila.

Oj, kako si se postaral,
ljubi naš Deseti brat —
ali kaj, saj veš, da mlad je
tudi človek le enkrat.

Če tako je, naj med staro šaro
Kvas gre in krjavljev cekar —
nihče ne bo solz prelival,
ako ne gospod Govekar.

Ne šegače šegavi nas več Krjavelj,
pa naj ga predstavlja Peter ali Pavel.

Kaj pomaga, naj še bolj je
lepa opereta,
če pa slabo je igrana
in zapeta.

In presveti egoizem
in zavist, intrigantizem,
ženijalnost puhlih glav —
to naj v kraj gre, pa bo prav.

Še nikoli nisem rekel,
da Polonica ni prav nič prida,
kuhalnico vihti umetno,
zato pa hvali jo Robida.

Le naprej, Danilo mladi!
Divno poješ v opereti;
zdaj nastopi in zapleši
polko hitro pri baleti!

Še bolj pust bi nam bil oder,
ko Povheta bi ne imeli,
kaj Michujevi bi hčerki
brez očeta pač počeli?

Sudermann? Kaj res brez Nemcev
nam živeti ni mogoče?
ali blagajna gledališka,
ali publika za njimi joče?

Malo solz, teatra malo,
to je nemška »Tiha sreča« —
da nam dramaturg je boljši,
bi nam sreča bila večja.

Njegova bodočnost.

Risal M. Gaspari.

Mutec pri župniku.

Mutec: (držeč klobuk v roki) m, m, m.

Župnik: Ali ste mutast?

Mutec: (pokima z glavo) m, m.

Župnik: O ti ubogi revež! že dolgo?

Mutec: Mmmm že tri leta!

Moderna umetnost.

Orožnik: Ali ne veste, da je prepovedano slikati ali risati utrdbe?

Slikar: Saj jaz slikam samo pašnik in tisto-le kravo.

Orožnik (ogleduje sliko): To je prazen izgovor. Vaša slika predstavlja prav tako lahko kravo, kakor trdnjavo. Kar z mano!

Ljubi Kurent!

Francek je bil v cirkusu. Ko je prišel domov, je rekel materi: „Mama, jaz sem pa videl v cirkusu tako velikega osla, kakor je naš stric.“ — Drugi dan je prišel stric na obisk. Franckova sestra Elza se je priplazila k stricu in mu je razodela to skrivnost: „Veš stric, Francek je bil v cirkusu in je rekel mami, da je tam videl tako velikega osla, kakor si ti. Jaz pa mu tega ne verjamem, ker tako velikega osla, kakor si ti, sploh ni. Kaj ne stric!“

V trenutkih razsula.

Slovenski polk je vko-rakal domov; mirno prijaše rdeča eksclenca na konju. Enoglasno zaori povsod geslo zadnjih dni: „But' ga!“ Eksclenca nekamo pisano gleda in nagovori bližnjega praporščaka:

„Sie, Fähnrich, was bedeutet:

„Bud' ga?“ —

— Weck' ihn auf! — se odreže praporščak. Eksclenca pa jo je popihala. I. D.

Jezikovna gorečnost.

Nekje čitam: Častniški zbor slovenskega pp. X vabi vse častnike na „vilični“ zajutrek (Gabelfrühstück) jutri ob 10. uri dopoldne. I. D.

Misel.

Svoboda bi bila lepa stvar, ko bi si je vsak svobodno po svoje ne razlagal.

Vprašanja in odgovori.

N. R. v K. — Vi bi radi dobivali večjo količino mleka. Napravite tako, kakor smo napravili mi. Tri dni smo ostali brez mleka. Četrty dan smo se pa razjezili in kupili kar tri krave, tako, da imamo sedaj mleka dovolj.

M. G. — Kako se najesti do sitega in pri tem malo izdati? Stopite k Čudnu nasproti glavne pošte in prosite ga, naj vam vzame iz glave kolesce, katero imate preveč! Prepričani bodite, da po taki operaciji ne boste več gojili v tem času takih želja.

Taboriščnik. — Ni se Vam treba bati, da Vam zraste rilec, ker jeste dan na dan le korenje. Najboljše sredstvo so piščanci, štruklji in šarklji. Obrnite se tozadevno na tamošnje vodstvo.

Ljubi Kurent!

Vojak, ki je prišel s fronte, je šel v drožerijo in je zahteval mrčesnega praška. „Ali naj ga dam v papirju ali v dozi?“ je vprašal drožist. — „Ni treba, — kar sem stresite,“ je rekel vojak in je odpel svoj ovratnik.

Iz dnevnika goske.

Žensko vprašanje me nič ne zanima; bolj mi je pri srcu — moško vprašanje!

Antanta in Slovenec.

Risal H. Smrekar.

V avstrijskem blatu se je rodil, v avstrijskem blatu leži, pa naj se še z avstrijskim blatom preživi!

E. K. v G. — Zakaj zahteva „Passierscheinstelle“ v Gorici od vsakega spričevalo o cepljenju koz, predno mu izpolni potno legitimacijo? — To se je ukrenilo, kakor smo zvedeli, na prošnjo obnovitvenega urada, da se povzdigne kozjereja na Goriškem.

Ženitna ponudba!

Mlada inteligentna gospodična, ki je bila v vojaški službi, neomadeževane preteklosti, išče v svrhu možitve znanja z mladim inteligentnim gospodom; **častniki in vojaki izključeni!**

Odgovori, če je mogoče s sliko, naj se pošiljajo na upravništvo tega lista pod šifro „Vojaška pisarniška moč“.

„Le kar mirno režite in sekajte, samo da mi pustite jezik in slivovko!“